

Skjutsen

Han låg på rygg, helt stilla och med slutna ögon.

Bilen stod mitt ute i gatan med surrande motor och vindrutetorkarna svepande med långa, släpiga drag. Mitt framför stötfångaren låg cykeln, tillknycklad likt en märklig installation som lystes upp av det skarpa, vita billjuset. En kvinna skrek gällt att hon ringt efter ambulans. Fler och fler kom nyfiket fram, frågande och gestikulerande, bilfönster vevades ner och huvuden stack ut. En äldre herre i svart rock stod och höll sig i bildörren, beklagande med darrande röst:

”Kommer den inte snart? Jag kunde inte hjälpa det, det var grönt ljus och pojken bara dök upp i full fart utan lyse! ... Han flög handlost rakt ner i gatan! Och han skjutsade nån, tror jag ... var det du, eller hjälper du bara till med honom?”

”Det var jag!” Flickan satt på huk bredvid pojken och smekte hans hand. Hon hade lagt halsduken under huvudet. ”Det är okej med mig, jag slog bara i armen, det är värre med Mikael ...” Så stockade sig rösten och hon snyftade till. Folk som samlats runtom visste inte riktigt vad de skulle ta sig till, pratade lösryckt med den närmaste, vände sig till någon annan. Han låg fortfarande stilla med slutna ögon och hon torkade varsamt bort regndroppar från ansiktet med sin näsduk.

Bilar fyllde hela tiden på i den allt längre kön och några signalerade hårt och otåligt. Billjusen glimmade i duggregnet som små vassa streck och reflekterades i de våta gatstenarna.

Det kändes som en evighet innan sirenerna äntligen hördes på håll och strax svepte kusliga blåljus över husväggarna. De bäge ambulansmännen arbetade snabbt och effektivt; en första bedömning, några kortare frågor till flickan och till den äldre herrn som kört bilen, stödkrage runt halsen, baren fram och sedan försiktigt lyft in i bilen.

”Bäst att du också följer med till sjukhuset så att de får kolla upp om du har brutit något!”

Hon stod med hängande armar, rödgråtna ögon och våtstripigt, grönt hår. Ruckte sedan liksom till och steg in och satte sig bredvid föraren i framsätet.

”Måtte han klara sig!” suckade den äldre mannen när sirenerna avlägsnade sig. Så hördes nya sirener och en polisbil bromsade in.

Riiing! ... Väckarklockan skrällde och handen fumlade efter knappen. Sedan drogs täcket över huvudet utan att ögonen öppnats.

Han satte sig spikrakt upp i sängen med stirrande ögon: ”Klockan är ju jättemycket, varför har ingen väckt mig?” Så insåg han att föräldrarna hade gett sig iväg för längesedan och att han, idag av alla dagar, hade somnat om. Det hade blivit sent i natt. Visst hade han hittat några matnyttiga matteövningar på nätet, men sen blev det en del annat också ...

”Fan, just när vi har nationella matteprovet som jag bara inte får missa!” Han slängde av sig täcket, stötte tån hårt i tröskeln, skrek till, hoppade vidare på ett ben in i badrummet: ”Shit, nu är det max som gäller!”

Efter ett par hetsiga minuter var han klar att hoppa i kläderna, tryckte ner ett par skolböcker plus en banan i ryggsäcken, slängde igen dörren och vred om nyckeln med darrande hand.

”Förbannade regn! Varför ska det alltid vara blött och mörkt och trist vareviga morgon!” Han sprangrullade cykeln ut på vägen och hoppade upp i farten: ”Hur fan ska jag hinna!”

Redan utanför Larssons hade han fått upp farten rejält och växlade i femman, saktade inte ens in då han korsade stora vägen och sladdade sedan till i lösgruset

på andra sidan så att bakhjulet fick ett farligt kast. Ögonen tårades av duggregnet och fartvinden och det långa, lockiga håret stod bakåt som en kvast. Han andades allt tyngre och till råga på allt kom det upp magsyra i halsen. Morgonen kunde bara inte ha börjat sämre.

Plötsligt kunde han urskilja en person en bit längre fram som ledde en cykel. Så såg han vem det var: Anna!

Hon spärrade upp ögonen när dottern steg in i köket:

”Men kära Anna, vad i allsin dar har hänt med ditt hår? Grönt! Och så kortklippt! Du ringde ju när du var hos Lotta men det måste ha blivit väldigt sent för vi sov när du kom hem.”

”Jag var först hos frissan på håltimmen, du visste att jag skulle, sen hos Lotta och pluggade till nationella matteprovet idag, men du fattar noll! Man kan inte gå omkring i gamla åttiotalsfrissor. Vi lever faktiskt i moderna tider. Lotta tyckte det var ashäftigt!”

”Tyckte hon? Men du som alltid haft så långt och böljande mörkt hår.”

”Lotta ska också fixa till sitt! Hon väljer mellan rött och grönt. Och förresten, det är mitt hår och jag som bestämmer hur det ska se ut!” Så drog hon fingrarna överdrivet sakta genom det kortklippta, gräsgröna håret.

”Ja ja, trivs du med grönt så är det väl din sak. Undrar vad Arne ska tycka?”

”Arne, jag bryr mig inte ens! Om han nu ser det överhuvudtaget.”

”Jaså, men han är ändå din pappa.”

”Pappa, rätt konstig pappa måste man ändå säga!”

”Vad menar du, ni träffas ju nästan varannan helg?”

”Träffas ja, men vi gör aldrig nåt kul ihop. Aldrig bio eller teater eller går i skogen. Blir bara att glo på nåt tråkigt på TV:n. Och så har vi varit på McDonalds några gånger.”

”McDonalds, kunde han inte ha bjudit ut dig på en trevlig restaurang istället?”

”Vi var faktiskt på handboll en gång och såg mina gamla kompisar spela. Kul, för jag har inte sett dem sen vi flyttade. Men annars vill han mest dra med mig på trista fotbollsmatcher.”

”Jaha, men aldrig nån fin konsert förstås. Arne och hans eviga fotboll!”

”Nämen klockan, jag måste iväg, får bara inte komma för sent till matteprovet!”

”Men frukosten Anna, du har knappt hunnit få i dig nånting ...”

Hon höll om honom med bägge armarna och han kände att det var något han alltid velat att hon skulle göra. Han hade ofta kastat blickar efter henne på rasterna, men det blev liksom aldrig mera än så. Han var feg förstås.

Men så, mitt i den trista, blöta morgonen blev han plötsligt räddaren i nöden. Hjälten på den löddrige springaren som galant skulle göra entré på skolgården just i tid för terminens viktigaste prov, matteprovet. Och med henne därbak! Faktiskt var hennes punktering så mitt i prick som den bara kunde. Trots allt hans flåsande och flämtande och sura uppstötningar njöt han i fullaste drag och skrek rakt ut i motvinden: ”Håll om mig ordentligt, Anna, släpp inte taget!”

”Kan jag få tala med Anders Sjöström?”

”Ett ögonblick så kopplar jag er till försäljningsavdelningen.”

”Talar jag med Mikael Sjöströms pappa, Anders Sjöström?”

”Ja, det stämmer, det är Anders.”

”Godmorgon, jag är doktor Lars Sylvander här på lasarettet i stan.”

”Jaha, godmorgon ... har det hänt något?!”

”Ja, tyvärr har din son Mikael råkat ut för en trafikolycka med sin cykel och ligger inlagd hos oss på neurokirurgen.”

”Mikael? Trafikolycka? Hur mår han, är det allvarligt?”

”Han blev påkörd av en bil, föll av cykeln och slog tyvärr huvudet i gatan. Han är fortfarande medvetslös. Vi håller på med olika undersökningar så jag kan ännu inte ...”

”Men, men, tror ni att han vaknar upp igen? Klarar han sig?”

”Vi vet ännu för lite, men det vore bra om ni kan komma hit så fort som möjligt!”

”Jag kommer direkt och jag hämtar min fru på vägen!”

”Herr och fru Sjöström, förstår jag?” Han var en erfaren läkare som tvingats ge många svåra besked genom åren. Han hälsade i hand med allvarlig uppsyn och bad dem sitta ned:

”Läget för er son är oförändrat och han är fortfarande medvetslös. Vi röntgar just nu för att se hur omfattande blödningen är och om vi eventuellt måste operera för att minska trycket på hjärnan.”

”Kan vi gå in till honom?” frågade Anders med skrovlig röst.

”Så fort vi är klara med våra undersökningar går det bra. Om en kvart ungefär. Vi kommer ut och hämtar er. Vill ni ha en kopp kaffe så länge?”

De satt tysta på varsin stol bredvid sängen och tittade på hans stilla ansikte; på alla sladdar som var fästade på huvudet; på droppställningen med påsen högst upp som med jämna mellanrum släppte ner droppar genom slangen till en nål i handen. Anders lade armen om Berits smala axlar och de såg länge in i varandras fuktiga ögon. Genom det stängda fönstret hördes ett svagt fågelkvitter. Så öppnades dörren och en sköterska kom in:

”Det är en flicka som heter Anna som vill besöka Mikael, går det bra att hon kommer in?”

”Anna? Känner vi någon Anna ...? Men visst går det bra”, suckade Berit tungt. Och där stod hon mitt i dörrhålet med sitt lysande, gröna hår.

”Hej, jag tänkte hälsa på Mikael!” Hon stängde dörren försiktigt efter sig.

”Jaså, javisst. Men vi har nog inte träffats tidigare ...”

”Jag heter Anna och går i en parallellklass till Mikael.”

”Jaha ... ja, hej. Jag heter Berit och det här är min man Anders och här ligger vår stackars pojke och vi vet inte ens om ...” Hon började snyfta och Anders räckte fram en näsduk. Sedan fortsatte han:

”De gör allt de kan för att hjälpa honom, men doktorn kan inte säga mera just nu. Vi bara väntar och hoppas. Tänk vad livet kan förändras bara på ett ögonblick!”

Flickan nickade och gick försiktigt fram och ställde sig vid sängen:

”Så blek han är! Och alla sladdarna och slangen, vad det ser otäckt ut! Fast han verkar lugn, som om han drömmer något fint ... men så kall handen är, det var den inte när han låg på gatan!”

”Låg på gatan, var du med vid olyckan?” Anders’ röst höjdes. ”Såg du hur det gick till?”

”Ja, faktiskt, jag fick åka med Mikael på hans cykel för jag fick punktering. Jag vet att det är dumt att skjutsa, men vi var sena till skolan och fick bara inte missa nationella matteprovet. Jag har också blivit undersökt av läkare och hade tur, ingenting var brutet. Han bara tvättade och lade om såret på armen, det behövde inte ens sys. Jag föll nog mjukt över stackars Mikael.”

De låg bekvämt utsträckta på rygg i gräset och njöt av de små bomullsmolnen som seglade förbi i ultrarapid. Ännu dröjde sig några rödbruna löv kvar uppe i de höga trädkronorna, men de flesta hade redan fallit och lagt sig som ett marktäcke.

”Mikael, vilken himla tur vi haft!”

”Tur? Ja, bortsett från min rejäla hjärnskakning, en dryg vecka på sjukhuset, din skrapade arm, min kraschade cykel och att vi bägge missade nationella matteprovet, så ...”

”Du vet precis vad jag menar!” Och så rullade hon över på sidan, drog honom tätt intill sig och gav honom en lång och sugande puss mitt på kinden.

”Ok, jag håller med! Det var trots allt den bästa skjutsning jag nånsin gjort! Och som jag skrattade när pappa och mamma berättade att där plötsligt står en helt främmande flicka i grönt hår och frågar efter mig ... när de redan var i chock!”
